

jag också bestyr för vårt nya hem.

Jag skrifver blott för att helse. Må Gud bevara er mina älskade alla. Min oro och min saknad vexer med hvarje dag. Tusen öma kyssar till Dig och våra hjälplösa små.

Ännu – var icke orolig för Dig sjelf och för resan. Jag har talt med D:r Ingman, den kunnigaste läkare i landet, och han säger, att med resan har ingen fara.

Jag hinner ej skrifva mera. Min själ följer med dessa rader till Dig min ömt, ömt älskade och saknade. Din

10

trogne make

J. V. S:n

208 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN NOVEMBER 1849

HUB, JVS handskriftssamling

Älskade min Maka lilla!

20

Förlåt mig, att jag försummat en post sedan min hitkomst. Det är ej glömska af Eder, Dig och de våra, utan förhinder just på den tid jag ämnat skrifva. Nej, nej! det är mig så tungt att lefva skild från Er, att jag ännu icke känt någon resa så ängslig som denna. Från första dag har jag så långtat tillbaka till Dig, att det gjort mig olustig till allt arbete. Också har jag ej varit stort utom dörrn, sedan jag kom hit. Gifve Gud, att allt vore väl i hemmet, och att min oro för Dig och barnen är fåfäng.

30

Särskildt gör det mig bekymmer, att Du har så ogena och dåliga pigor att göra med. Vidare är jag ledsen öfver, att Du icke fick något mjöl före min afresa. Jag sökte dock Henrikson på Harjula och, då jag ej träffade honom, lemnade jag bud, att han skulle föra till oss 30 lispund mjöl. Likaså tillsade jag om 20 lispund skräd mjöl från Wenell. Få se om de fullgjort min begäran. Vänd Dig eljest till Ahlén, som är närmast; säg honom, att Wenell lofvat komma men icke hållit ord, och bed honom på mina vägnar lemna det nödiga. Ännu förtretar det mig, att jag glömde tillse, om Du ens har papper till bref. Hushålla nu icke med den lilla summa, jag lemnade, utan sörj för, att ni har Era behof; jag skall med första sända mera.

40

För all del älskade Goda! glöm ej genast sända Calle till skomakaren, att beställa nya stöflar, och sök skaffa vad- till byxor åt honom. Se också i öfrigt till, att han icke går trasig och smutsig i Skolan. Helse honom med mina förnyade varningar, och sänd bud på Therman, för att tala med honom, om någon ledsamhet skulle hända.

Du har nog mycket bekymmer, min Maka lilla. Sörj dock ej deröfver. Jag hoppas vara hemma tidigare, än jag lofvat, och skall söka af alla mina krafter befria Dig från oroande omsorger. Var icke heller orolig för resan hit. Jag har talt med D:r Ingman; och han säger, att dermed har ingen fara. Friherrinnan och andra skrämma Dig onödigtvis i all välmening, såsom fruarnes sed vill vara.

50

Om Du kan umbära Carolina, så är bäst sända henne hem till modren och lofva något understöd, om modren låter henne gå i skola. Att hon springer mellan vårt och modrens hem duger ej. Bättre är då låta henne stadna qvar och likväl besöka Skolan.

Kyss barnen små med min öma, faderliga helsning. Jag är så

D. 30 November

Älskade min!

Var icke orolig, om jag dröjer några
dagars "Kallgranska" tågskriv, der län-
ningsstadgarne tryckas, för icke gällit ord,
och jag kan för Helsingfors skuld icke
fara, utan att hafva lofvet hämnadt.
Annars har jag också bestyr för vårt
nya hem.

Jag skrifver blott för att säga. Må
Gud bevara er mina älskade alla.
Minns mig och minn färdig med mig
från dag till dag. Säger om kyrkan till dig
och våra frälselösa förs.

Minns - var icke orolig för dig själv,
och för oss. Jag har talat med Dr. Hög-
man, den kunnigaste läkaren i landet,
och han säger, att med oss kan jag
gå ferd.

Jag minns dig skrifva mera. Minn till
följande med denna rad till dig om du
int älskade mig färdig. Du

Tingens make

J. V.

nedslagen och sorgsen när jag tänker på dem och Dig, och längtar
outsägligt, att åter vara hos Eder. Mitt lif, mina tankar, hela min själ
hänger för hvarje dag mer och mer vid Er, och mitt begär, att hos Dig,
ljufva Maka min, finna all min lycka, tillvexer med hvarje dag. Var
snäll och god och visa icke denna min håg tillbaka; den kan vara
grunden till bådas vårt lifs frid och fröjd. Tänk på, att väl mången
hustru kunde önska – och önskar fåfängt – att hafva att fångsla en
man, som intet bättre begär, som intet annat nöje saknar, intet annat
behof har, än hemmets glädje, ingen annorstädes vill vistas och vara, än
10 inom dess väggar. Jag förebrår mig sjelf, att denna min egoism så
omåttligt stiger, att den mer och mer drager mina tankar från mina
vänner, från det allmänna, från det, som hittills utgjort deras föremål;
men på detta mitt fel vinner allt vårt hemlif, om Du, älskade Maken så
vill. Kunde jag låta Dig läsa i mitt hjerta, huru öfverfullt af kärlek och
ömhet det är, skulle Du kanske icke finna det tungt, att vara och blifva
mitt lifs lyckliggörerska. Tusenfaldigt önskade jag med ömhet och
omsorger löna, hvad Du är för mig. Ju mera Du vill vara, desto mera
skall Du finna min ömhet och tacksamhet ökad. Begär och fordra af
mig, hvad Du vill; gör det dock med bevis på Din kärlek och derpå, att
20 Du i något erkänt min goda vilja.

Jag längtar, längtar varmt tillbaka till Dina läppar, till Dina armar,
till Dit veka, tåliga hjerta, till barnens oskuldsfulla joller. Herren Gud
bevare Er och mig till ett lyckligt och snart återseende. Din

kärleksfulle, trogne Make

J. V. S:n

30 **209** *C. R. EHRSTRÖM – J. V. SNELLMAN 8. XII 1849*
HUB, JVS handskriftssamling

Broder Janne!

Icke Du, men väl Filosofen uti din person, som icke tillåter en
menniska lefva uti annat, än hvad han med ord uttalar, eller i handling
utför, har väl redan kunnat anmärka, att Torneåbon, som sist reste,
tänker bra långsamt, eller hellre alls icke tänker då han icke redan
hunnit få en rad på papperet för sina Kuopiovänner. Huru rätt Du har,
40 derom vill jag icke tvista. Gerna ville jag väl ha någon grad af lif
tillerkänd äfven de tankar, som icke hinna till lif i ord och handling;
men – salva reverentia för Filosofen, vänder jag mig nu ensamt till Dig,
– Du kan icke föreställa Dig huru mycket lättare pennan flyter sedan
man har den saken uppgjord.

Skall jag nämna något om min resa sedan dagarna i Kuopio och de
sista dyrbara stunderna med Eder. Den gick fort nog. Tanken på dem,
jag nalkades i hemmet, mildrade saknaden efter dem jag lemnat, och
med gladt hjerta omfamnade jag de mina den 31/3 om morgonen, alla
friska och sunda. Förordnanden till resor hade jag för mig, dubbla, vid
50 hemkomsten. Det blef således icke många dagars rast i hemmet.
Resorna gällde Lappmarken, de togo således sin tid, och då jag härtill
lägger sjukbesöken i närheten, så finner Du snart, att den tid som
blifvit öfrig för vännerna i Kuopio och södern förhållit sig till den
öfriga såsom sön- och högtidsdagar till »hvardagarna».

– »Så långt men icke längre» hunno dessa rader före Johanne, och nu